

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ing. Viery Horčicové a soudců Mgr. Kamila Tojnera a Mgr. Jana Kašpara ve věci žalobce: **K.Š.**, proti žalovanému: **policejní prezident**, sídlem Praha 7, Strojnická 27, o žalobě proti rozhodnutí policejního prezidenta ze dne 20.11.2008, č.j. PPR-2221-24/ČJ-2008-99KP,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí policejního prezidenta ze dne 20.11.2008, č.j. PPR-2221-24/ČJ-2008-99KP, a ředitele Policie ČR, správy hl.m. Prahy ze dne 6.3.2006, č. 3081/2006, se ruší a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci do 30 dnů od právní moci rozsudku náhradu nákladů řízení ve výši 2.000,- Kč.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce má za to, že od roku 1992 nebyl jako příslušník Policie ČR v souladu s § 3 odst. 1, 3 zákona č. 143/1992 Sb. o platu a odměně za pracovní pohotovost v rozpočtových a v některých dalších organizacích a orgánech (dále jen zákon o platu) odměňován za vykonanou práci, neboť byl zařazen do nepřetržitého výkonu služby, kterému odpovídala pracovní doba 40 hodin v týdnu, ale ve skutečnosti mu byla stanovena pracovní doba 42,5 hodin v týdnu a za tento rozdíl nepobíral žádnou odměnu za práci. Dále nepobíral odměnu za práci za péči o přidělené služební psy. Žalobce má za to, že mu byla úmyslným jednáním služebních funkcionářů způsobena škoda, neboť již v srpnu 1994 sdělil nadřízený žalobce, JUDr. Z.V., nadřízenému JUDr. J.K., že příslušníci policie ČR, kteří podléhají jeho personální pravomoci, zařazení v nepřetržitém výkonu služby, jsou v rozporu s § 3 odst. 1, 3 zákona o platu podrobeni nerovnému zacházení z hlediska odměňování za práci, neboť místo zákonem stanovené 40-hodinové doby služby v týdnu jim ustanovil dobu služby v týdnu 42,5 hodin, kdy za tento rozdíl nepobírají žádný plat. Zároveň jej upozornil, že způsobuje svým jednáním škodu. JUDr. K. tak věděl, že žalobci způsobil škodu na platu a pro případ, že škodu způsobil, byl s tím srozuměn, tedy jeho jednání bylo dle žalobce úmyslné. Nejenže JUDr. K. věděl, ale i chtěl, aby pokračování újmy žalobce pokračovalo a to ze zjištěných důvodů, neboť jinak by

všichni policisté zařazení v nepřetržitém výkonu služby museli pobírat odměnu, čímž by byl překročen limit prostředků na platy a JUDr. K. by tak nenáležel osobní příplatek (nařízení vlády č. 143/1995 Sb., čl. I bod 13. § 3 odst. 3 včetně poznámky č. 11, dle které, jestliže zaměstnavatel překročí limit prostředků na platy a na odměny za pracovní pohotovost, nelze poskytovat osobní příplatek statutárnímu orgánu zaměstnavatele). O protiprávním jednání věděl taktéž další nadřízený JUDr. K. a to Mgr. O.M., neboť byl JUDr. V. o tomto také informován. Jelikož škoda vznikla úmyslným jednáním příslušných služebních funkcionářů, je náhrada škody promlčena ve lhůtě 10 let od doby, kdy vznikla, tzn. že nárok žalobce nemůže být promlčen. Jelikož Mgr. M. rozhodoval jako odvolací orgán, může mít na výsledku tohoto řízení osobní zájem, a proto lze důvodně předpokládat podjatost správního orgánu, kterou lze odstranit pouze tím, že by výše doplatku dlužného služebního přímo byla určena znalcem.

Žalobce má za to, že výrok rozhodnutí je nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů, neboť z odůvodnění rozhodnutí uvedených tabulek nelze jednoznačně zjistit, jak byla vypočítána výše doplatku služebního příjmu. Žalobce sporuje údaje uvedené ve třetím řádku tabulky, kdy je-li uveden počet cca 175 hodin za měsíc, žalobce tvrdí, že odpracoval každý měsíc nejméně 185 hodin, což dokládají jeho mzdové listy, ve kterých je uvedeno, že byl zařazen v pracovním režimu 42,5 hod. v týdnu. Dále žalobce sporuje údaj v tabulce za měsíc září 1996, kdy mu nebyl přiznán žádný doplatek a za měsíc říjen 1996 pouze v částce 232,- Kč, aniž by žalovaný vysvětlil, jak k této skutečnosti dospěl. Zároveň dle žaloby není zřejmé, jak se přepočítal výše 13. a 14. platu. Dále spatřuje vnitřní rozpor rozhodnutí v tom, že v závěru výroku rozhodnutí je uvedeno období od 1.1.1995 do 31.12.1997, což však neodpovídá přepočtu provedenému za březen 1995 – červen 1997. Dle žalobce tento vnitřní rozpor zakládá nicotnost rozhodnutí. Z tabulky nelze zjistit, zda žalovaný postupoval podle § 10 odst. 1 zákona o platu ohledně poskytování náhradního volna, neboť pokud by dané ustanovení žalovaný dodržel, v měsíci červenci 1997 by žalobci doplatil přesčasovou práci za měsíc březen 1997, v měsíci srpnu 1997 za duben 1997, v měsíci září 1997 za květen 1997 a v říjnu 1997 za červen 1997. Pokud jsou v právních předpisech ohledně výše termínů splatnosti platu nějaké pochybnosti, je nutno tuto pochybnost nevykládat ve prospěch zaměstnance (rozsudek sp.zn. 6 A 60/2002). Žalobce má za to, že rozhodnutí je nesrozumitelné, jelikož výše úroku z prodlení ve výroku není vůbec uvedena a navíc do současné doby nebyl doplatek ani částka uvedená v odůvodnění rozhodnutí žalobci vyplacena. Také není patrné z výroku rozhodnutí, jak žalovaný rozhodl o nákladech řízení, přestože jejich náhradu žalobce uplatnil a doložil.

Podáním ze dne 17.3.2009 žalobce doplnil žalobu, kdy uvedl, že z potvrzení o zdanitelných příjmech zjistil, že žalovaný náhradu škody (doplatek platu a úroky z prodlení) zdanil jako superhrubou mzdu, nikoliv jako náhradu škody. Dále namítl, že je dán další důvod pro nepřezkoumatelnost a to i prvostupňového rozhodnutí, neboť pokud správní orgán rozhodl podle § 55 zákona o služebním poměru, není zřejmé, o čem správní orgán vůbec rozhodoval vzhledem k obsahu ust. § 55 zákona č. 186/1992 Sb. Oproti § 99 odst. 1 zákona č. 186/1992 Sb., dle kterého o náhradě škody rozhoduje služební funkcionář.

Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby. Při výpočtu doplatku se vycházelo z doplatku přesčasové práce změnou v základní době služby v týdnu a to ze 42,5 hod. na 40 hod. při nepřetržitém výkonu služby a doplatku příplatku za výcvik psů. Za září 1996 nevznikl nárok na doplatek a v říjnu 2006 byly vykázány 2 hodiny, které byly zaplacený. Zároveň byl přepočítán i 13. a 14. plat, podrobné vyčíslení vzhledem k automatickému zpracování dat nebylo však předmětem bližší specifikace. Vyčíslení bylo provedeno od 1.1.1995 do

31.12.1997 z důvodů účetních, aby se v dubnovém vyúčtování mohly objevit nároky z počátku roku 1995. Samotný nárok byl však přiznán za období březen 1995 – červen 1997. Od 1.7.1997 byl žalobce přeložen z Policie ČR správy Středočeského kraje k Policii ČR správy hlavního města Prahy, od 1.7.1997 se tudíž ve vyúčtování nemohly objevit žádné žalobcovy nároky uplatněné u Policie ČR správy Středočeského kraje. O nároku na náhradu nákladů řízení bylo rozhodnuto rozhodnutím policejního prezidenta č.j. PPR-2221-26/ČJ-2008-99KP ze dne 27.1.2009.

Ze správního spisu plynou tyto skutečnosti :

Rozhodnutím ředitele Policie ČR, správy hl.m. Prahy ze dne 6.3.2006, č. 3081/2006, bylo žalobci dle § 55 zákona č. 186/ 1992 Sb. o služebním poměru a § 10 zákona o platu přiznán doplatek služebního příjmu za službu konanou nad základní dobu služby v týdnu za období od 15.7.1996 do 30.6.1997 v celkové výši 81.140,- Kč a úroky z dlužné částky ve výši 155.886,- Kč. Součástí výroku jsou tabulky za rok 1996 a 1997, jež obsahují za každý měsíc souhrnný údaj o počtu hodin za měsíc, o počtu přesčasových hodin, doplácených příplatků, údajů o platu a příplatků s uvedením odpracovaného platu za přesčas s údajem o přesčasové hodinové mzdě, údaj o výplatě za přesčas, za pohotovost, kdy je uveden rozdíl mezi žalobci vyplaceným a žalobci náležícím příjmem. Služební funkcionář konstatoval, že při posuzování skutečně odsloužené doby služby je třeba vycházet z porovnání plánu služeb a knihy služeb OOP Hostivice. Policistům OOP Hostivice byla harmonogramem služeb v kalendářním měsíci stanovována doba služby v rozsahu vyšším, než stanoví § 40 zákona č. 186/1992 Sb. a § 83 zákoníku práce. Do určitého data byla tato doba vykazována buď jako služba konaná nad základní dobu služby v týdnu nebo jako služební pohotovost, aniž by se ve skutečnosti o pohotovost jednalo. Ze strany služebních funkcionářů nebyla dodržována směrnice o služební kynologii a nebyly zohledněny hodiny služby, které touto směrnicí určeny na výcvik služebního psa a péči o něj. Dále služební funkcionář konstatoval, že listiny předložené žalobcem jsou nedostatečné a nepřehledné, účelově zpracované a není je možné použít jako podklad pro nárok na proplacení finančních částek. Z odůvodnění vyplývá, že bylo vycházeno z podkladů zpracovaných ředitelem Policie ČR, Okresního ředitelství Praha-západ a vyčíslených finančním plánovacím oddělením PČR, správy Středočeského kraje. V daném období (15.7.1996 do 30.6.1997) se vycházelo ze systému nepřetržitého výkonu služby s délkou pracovní doby 40 hod. týdně. Doplácený počet přesčasových hodin byl započítán do odpracované doby. Byl přepočítán hodinový plat za práci přesčas i průměrný hodinový výdělek v jednotlivých kalendářních čtvrtletích. Podle nových poměrů byly přepočítávány již vyplacené přesčasy a příplatky, vyplacené ve 3. a 4. čtvrtletí roku 1997. Doplatek byl vyčíslen jako rozdíl mezi hrubým služebním příjmem a služebním příjmem přepočteným a to za období červenec 1996 – prosinec 1997. Specifikace úroků byla provedena na základě výpočtu doplatku č.j. PSC-139/FPO-2006. Pouze v odůvodnění rozhodnutí ředitele Policie ČR, správy hl.m. Prahy je uvedeno, že není přiznána žalobci náhrada nákladů řízení.

Žalobou napadeným rozhodnutím policejního prezidenta ve věcech služebního poměru ze dne 20.11.2008, č.j. PPR-2221-24/ČJ-2008-99KP, bylo rozhodnutí správního orgánu I. stupně změněno tak, že byl žalobci přiznán doplatek služebního příjmu za dobu od 15.4.1995 do 16.7.1998 ve výši 169.074,- Kč a dále bylo ve výroku uvedeno, že „současně mu přísluší úroky z prodlení do dne splatnosti (výplaty tohoto doplatku služebního příjmu)“. Podle § 10 odst. 2 zákona o platu zaměstnanci, kterému přísluší příplatek za vedení nebo hodnostní příplatek podle § 9, je plat stanoven s přihlédnutím k případné práci přesčas. To neplatí o práci přesčas konané v noci, v den pracovního klidu nebo při nařízené nebo dohodnuté pracovní pohotovosti. V platu vedoucího zaměstnance, který je statutárním orgánem, je vždy

přihlédnuto k veškeré práci přesčas. Žalovaný vázán pracovním názorem Městského soudu v Praze v rozsudku č.j. 8 Ca 230/2006-29 vycházel z toho, že žalobce uplatnil poprvé své nároky dne 16.3.1998. Poradní komise si vyžádala doplnění spisové dokumentace a to o nově provedený podkladný materiál (výpočet za období od 1.1.1995 do 31.12.1997). Odvolací orgán se se závěry doporučení odvolací komise neztotožnil, dospěl k závěru, že podkladové materiály nejsou objektivní, že nevychází ze skutečnosti, že žalobci bylo v rámci napadeného vykonatelného rozhodnutí ředitele správy hl.m. Prahy učiněno plnění (doplatek příjmu ve výši 81.140,- Kč a úroky z prodlení ve výši 155.886,- Kč), které musí žalobce zdanit sám. Zároveň zjistil odvolací orgán chybné úročení doplatku služebního příjmu, proto vyžádal nový přepočet. S tímto podkladem byl žalobce seznámen 12.11.2008. Doplatek tak byl vyčíslen bez hrubého služebního příjmu původně vymezeného (81.140,- Kč) a to přepočtem dle tabulky, jež byla součástí odůvodnění daného rozhodnutí, která obsahuje počet 175 hodin za 1/95 – 6/97 s uvedením dalších přesčasových hodin a 185 hodin měsíčně za období 7-12/97 bez přesčasových hodin. Dle odůvodnění tak dopočítání doplatku služebního příjmu za službu o přesčas činí částku 87.933,- Kč před zdaněním. Specifikace úročení byla provedena na základě předloženého důkazního materiálu o výplatě doplatku služebního příjmu a úroků z prodlení pod č.j. PSP-5212-13/ČJ-2008-ZE-FP04 ze dne 7.10.2008 a to s diskontní sazbou pro určené období. Úroky z prodlení tak činí 155.886,- Kč. Rozdíl mezi přiznanými a již vyplacenými úroky činí částku 7.151,- Kč. Součástí odůvodnění je zároveň tabulka úročení počínaje datem splatnosti pohledávky 16.8.1996 do 16.7.1997 a datem splatnosti pohledávky 15.4.1995 konče 16.7.1997. První tabulka je doplatek úroků z prodlení z dlužné částky 81.181,- Kč vyplacené dne 14.4.2006. Druhou tabulkou byl dopočítáván doplatek služebního příjmu ve výši 87.933,- Kč, kdy se vycházelo z doplatku přesčasové práce změnou základní doby služby v týdnu a to ze 42,5 na 40 hod. při nepřetržitém výkonu služby a doplatku příplatku za výcvik psů. Doplacený počet přesčasových hodin byl započítán do odpracované doby. Byl přepočítán hodinový plat za práci přesčas i průměrný hodinový výdělek v jednotlivých kalendářních čtvrtletích. Podle nových průměrů byly přepočty již vyplacené přesčasy a příplatky. Za tento doplatek služebního příjmu náleží žalobci úrok z prodlení ode dne jeho splatnosti. Po posouzení dosud proplacených přesčasů provedených PČR OR Praha-západ, č.j. ORPZ-88/01-2006 žalovaný provedl výpočet doplatku služebního příjmu týkajícího se služby přesčas.

Ohledně nároku na náhradu nákladů žalovaný pouze v odůvodnění uvedl, že o nákladech rozhoduje soud a pokud v soudním řízení nebyla žalobci přiznána náhrada nákladů řízení, nelze jej uplatňovat v řízení podle služebního zákona a ve ve správním řízení nebyl žalobce zastoupen advokátem.

Rozhodnutím policejního prezidenta ve věcech služebního poměru ze dne 27.1.2009, č.j. PPR-2221-29/ČJ-2008-99KP nebyla žalobci dle § 177 odst. 3 zákona č. 361/2003 Sb. přiznána náhrada nákladů v žalobcem požadované výši 50.640,- Kč, neboť uplatňované náklady souvisí s řízením před soudy, nikoliv s řízením ve věcech služebního poměru.

Městský soud v Praze přezkoumal napadené správní rozhodnutí i správní řízení mu předcházející v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (ust. § 75 odst. 2 s.ř.s.), vycházejí přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (ust. § 75 odst. 1 s.ř.s.) a posoudil věc následovně.

Žalovaný přiznal žalobci doplatek služebního příjmu za období od 15.4.1995 do 16.7.1997. Předchozí zákon o služebním poměru č. 186/1992 Sb. byl účinný do 31.12.2006. Dle přechodného ust. § 227 odst. 1 nového zákona o služebním poměru č. 361/2003 Sb. řízení

ve věcech služebního poměru zahájené před nabytím účinnosti tohoto zákona provedou služební funkcionáři způsobem stanoveným v tomto zákoně, jestliže je rozhodováno o právu nebo povinnosti v něm obsaženém. Dle odst. 2 téhož ustanovení podle dosavadních právních předpisů se posuzují rozhodnutí a právní úkony, které směřují ke skončení služebního poměru, i když služební poměr příslušníka má na jejich základě skončit až po nabytí účinnosti tohoto zákona; ustanovení § 215 se v tomto případě neužije. Nároky související se skončením služebního poměru příslušníka uvedeného ve větě první se posuzují podle dosavadních právních předpisů.

Jelikož žalovaný rozhodl za účinnosti nového zákona o služebním poměru, byl povinen rozhodnout dle procesních pravidel nového zákona o služebním poměru, avšak nárok žalobce vztahující se k období do 31.12.2006 měl posoudit dle předchozího zákona o služebním poměru.

Dle § 55 odst. 1 písm. a) zákona o služebním poměru č. 186/1992 Sb. má policista nárok na služební příjem podle zvláštních zákonů. Jelikož žalobce uplatnil nárok na doplatek služebního příjmu do roku 1997, žalovaný řádně rozhodoval dle § 55 zákona o služebním poměru č. 186/1992 Sb. Jak dále uvedeno, žalobce nesprávně zaměňuje nárok na doplatek příjmu a právo na náhradu škody. Jakkoli neuhrazení služebního příjmu je majetkovou újmu příslušníka, jež je způsobeno porušením povinnosti služebního funkcionáře, není nárok na doplatek služebního příjmu škodou ve smyslu § 87 zákona o služebním poměru č. 186/1992 Sb., neboť nárok na příjem žalobci vzniká ze zákona nikoli na základě porušení povinností Policie ČR, resp. služebního funkcionáře. Ostatně výklad žalobce by byl k újmě příslušníka vzhledem k ust. § 148 zákona o služebním poměru č. 186/1992 Sb., neboť subjektivní promlčecí lhůta pro uplatnění náhrady škody činí dva roky proti obecné tříleté lhůtě. Úvahy žalobce o úmyslně způsobené škodě, se kterou je spojena desetiletá promlčecí doba jsou nedůvodné, neboť žalobce nerozlišuje nárok na náhradu škody a nárok na plnění ze zákona. Námitka žalobce o aplikaci desetileté promlčecí době je nedůvodná.

Žalovaný vázán rozsudkem Městského soudu v Praze č.j. 8 Ca 230/2006-29 vycházel z toho, že žalobce uplatnil poprvé své nároky dne 16.3.1998. „*Jelikož žalobce v žalobě uvedl, že svůj závazek uplatnil již dřívějšími podáními, která žalovaný pominul, zkoumal soud oprávněnost jeho tvrzení a shledal, že dne 16.3.1998 byla Okresnímu ředitelství Policie ČR Praha – západ doručena žádost o proplacení dlužného služebního příjmu, s čtyřmi přílohami, kde žalobce své nároky konkretizoval. Na tuto žádost reagovalo Okresní ředitelství pouhým dopisem ze dne 6.4.1998, kde polemizovalo o oprávněnosti nároků, ale nerozhodlo o nich, ač šlo o zjevnou žádost. Soud má proto zato, že žalobce poprvé uplatnil své nároky dne 16.3.1998 a o jeho žádosti je tedy nutno znovu rozhodnout s přihlédnutím k tomuto datu*“ (č.j. 8 Ca 230/2006-29).

Žalobce namítá, že policejní prezident měl na rozhodnutí osobní zájem a proto je nutné výpočet doplatku dlužného služebního příjmu stanovit dle znaleckého posudku. Účelem znaleckého posudku nebo odborného vyjádření není odstranění podjatosti správního orgánu, nýbrž potřebou odborných znalostí, jimiž správní orgán nedisponuje. V dané věci lze důvodně pochybovat, že žalovaný nedisponuje dostatkem odborného personálu, který je způsobilý provést požadovaný výpočet služebního příjmu žalobce. V této části soud také neshledává důvodnost tohoto žalobního bodu.

Požadavek žalobce na vypracování znaleckého posudku však souvisí s důvodnou námitkou nepřezkoumatelnosti rozhodnutí žalovaného. Soud si je vědom značné obtížnosti

provedení výpočtu vzhledem k velkému časovému odstupu a způsobu vedení evidence doby výkonu služby žalobce. Nelze ničeho namítat proti zvolenému způsobu formulace odůvodnění tabulkou, avšak nelze rezignovat na řádné odůvodnění jednotlivých položek tabulky, zejména údajů doby přesčasů. Tvrzení žalovaného, že podrobné vyčíslení vzhledem k automatickému zpracování dat nebylo předmětem bližší specifikace, je v rozporu s § 181 odst. 5 zákona o služebním poměru. Žalobce do rozhodnutí vtělil pouze konečnou množinu zatímních výpočtů, aniž by bylo jakkoli z odůvodnění rozhodnutí zřejmé, na základě jakých údajů provedl propočet zatímních výpočtů, tedy ve smyslu § 181 odst. 5 zákona z jakých podkladů vycházel při rozhodnutí. Žalobce během celého řízení sporoval výpočet jeho služebního příjmu na základě nesprávně stanovené doby výkonu služby a z toho plynoucí doby přesčasů. Obdobně činí i v žalobě, sporuje-li nepřezkoumatelnost určení doby výkonu služby a výpočet doplatku za září a říjen 1996. Optikou tohoto žalobního bodu je tak nutné konstatovat, že z rozhodnutí správních orgánů není vůbec zřejmé, na základě jakých skutečností žalovaný dovodil dobu výkonu služby žalobce za rozhodné období. Žalovaný v napadeném rozhodnutí pouze konstatoval, že „*se vycházelo ze systému nepřetržitého výkonu služby s délkou 40 hodin služby v týdnu a přesčasových hodin za výcvik služebních psů*“ (str. 16). Žalobci je tak upřeno právo na soudní přezkum, neboť proti neuvedeným konkrétním důvodům rozhodnutí nelze účinně brojit žalobou dle s.ř.s. Zároveň je neuvedením důvodů vyloučen soudní přezkum dle s.ř.s., neboť nelze přezkoumávat věcnou správnost či nesprávnost neuvedených důvodů správního rozhodnutí. Daná vada rozhodnutí je umocněna příčinou uplatněného nároku žalobce, který namítal nesprávnost určení doby výkonu služby a z toho plynoucí nárok na doplatek za práci přesčas a to jak samotného výkonu služby, tak i péče o jemu svěřeného služebního psa. Podstatou sporu mezi účastníky bylo právě určení doby přesčasů, na což žalovaný v rozhodnutí reaguje pouze převzetím souhrnných údajů od příslušné části složky Policie ČR (skupina platů, mezd a oddělení personální práce, finančně plánovací odbor), aniž by specifikoval jednotlivé doby přesčasů (za jaké dny) a na základě jakých podkladů dobu přesčasů určil (např. kniha služeb). Správní orgán I. st. sice v odůvodnění rozhodnutí uvedl, že podklady předložené žalobcem jsou nedostatečné a nepřehledné, účelově zpracované a není je možné použít jako podklad pro nárok na proplacení finančních částek, avšak soud takovou úvahu považuje stále za nedostatečnou, chybí-li konkretizované „srovnání“ s podklady, ze kterých vycházel služební funkcionář při určení doby přesčasového výkonu služby žalobce. Kdy lze důvodně usuzovat, že část nároků žalobce bylo služebním funkcionářem uznáno za důvodné, pokud žalobci byl přiznán doplatek na služebním příjmu. Jak výše uvedeno, soud si je vědom nutnosti vynaložení velkého úsilí pro zpracování takto podrobného přehledu údajů za období takto minulé, avšak bez shromáždění rozhodných skutečností nemohla jakákoliv složka Policie ČR provést relevantní výpočet doby výkonu služby žalobce. Vzhledem k uvedené nepřezkoumatelnosti rozhodnutí nemá žalobce možnost věcně brojit proti namítané neexistenci nedoplatku za září 1996 a doplatku 232,- Kč za říjen 1996 a z téhož důvodu nepřezkoumatelnosti soud nemůže učinit přezkum věcné správnosti výpočtu žalovaného.

Z rozhodnutí není zřejmý vliv přepočtu na výši 13. a 14. platu a také zda byl žalobci dle § 10 odst. 1 zákona o platu poskytnut plat za neposkytnutí náhradního volna. Dané souvisí s celkovou nepřezkoumatelností rozhodnutí, neboť žalovaný rezignoval na odůvodnění, jelikož podkladem pro skutkové zjištění určení výši přeplatku (doby výkonu služby) není propočet personálního oddělení Policie ČR, nýbrž listiny prokazující faktický výkon služby. Některé podklady zpracované příslušným oddělením správy Policie ČR obsahují určité skutkové i právní úvahy (zpráva č.j. PSP-87-7/OPŽP-2005 ze dne 20.6.2005, zpráva č.j. ORPZ-88/01-2006 ze dne 23.1.2006), avšak zde uvedené závěry nebyly převzaty

od odůvodnění rozhodnutí služebních funkcionářů o doplatku služebního příjmu žalobce. Námitka nepřezkoumatelnosti odůvodnění rozhodnutí žalovaného je tak důvodná.

Oproti tomu soud nepovažuje za důvodnou námitku žalobce v rozsahu formulované rozhodné doby, neboť z výroku je zřejmé, že žalobci byl přiznán doplatek služebního příjmu za dobu výkonu služby od 15.4.1995 do 16.7.1998 ve výši 169.074,- Kč. Následně ve výroku uvedené období od 1.1.1995 do 31.12.1997 je nutné vnímat jako „účetně“ vymezené období, ostatně ve výroku je uvedeno, že vyčíslení finančních náležitostí k proplacení bylo provedeno za dané období. Gramatickým a teleologickým výkladem textu výroku rozhodnutí žalovaného lze dojít k závěru, že v rámci sledovaného období od 1.1.1995 do 31.12.1997 žalovaný přiznal žalobci plnění pouze za období od 15.4.1995 do 16.7.1998, aniž by tímto byla dána vnitřní rozpornost nebo žalobou tvrzená nicotnost. V žalobní námitce o údajích v řádku třetím tabulky žalobce přehlíží, že řádek „počet přesčasových hodin 25 % a 50 %“ zahrnuje dobu výkonu služby nad 175 hodin. Řádek „počet hodin za měsíc“ není součet fakticky vykonané doby služby, nýbrž základní doby výkonu služby.

Lze souhlasit se žalobou, že výrok „současně mu přísluší úroky z prodlení do dne splatnosti (výplaty tohoto doplatku služebního příjmu)“ je neurčitý. Samotná výše úroků z prodlení je stanovena v rámci odůvodnění v tabulce na str. 14 a 15 rozhodnutí. Soud usuzuje, že takto nesystémově žalovaný učinil proto, že dle odůvodnění na str. 14 úroky ve výši 155.886,- Kč již byly žalobci vyplaceny. Dle § 181 odst. 4 zákona o služebním poměru výrok rozhodnutí obsahuje **řešení otázky**, která je předmětem rozhodování, ustanovení právního nebo služebního předpisu, podle něhož bylo rozhodnuto, popřípadě též rozhodnutí o povinnosti nahradit náklady řízení. Dle odst. 5 v odůvodnění služební funkcionář uvede důvody vydání rozhodnutí, z jakých podkladů vycházel při rozhodnutí, jakými úvahami byl veden při jejich hodnocení a při výkladu právních a služebních předpisů, jakož i způsob, jakým se vypořádal s návrhy a námitkami účastníka a s jeho vyjádřením k podkladům rozhodnutí. Výrok rozhodnutí v dané části o úrocích je neurčitý, není z něj zřejmé „vyřešení otázky“ ve smyslu § 181 odst. 4 zákona. Tato vada rozhodnutí je umocněna skutečností, že dle odůvodnění již došlo k uhrazení části úroků žalobci, není tak zřejmé, jaká výše úroků z prodlení byla rozhodnutím žalobci přiznána.

Žalobce v rozsahu sporování části rozhodnutí žalovaného o výši úroků namítal, že mu nebyl doplatek uvedený v rozhodnutí uhrazen, aniž by však specifikoval spornou výši neuhrazeného doplatku, jestliže z doplnění žaloby plyne, že doplatek resp. jeho část byla žalobci uhrazena. Takto obecně vymezený žalobní bod v rozporu s § 71 odst. 1 písm. d) s.ř.s. není způsobilý založit přezkum soudu dle s.ř.s., není-li z něj zřejmé, jaká konkrétní neuhrazená částka je v e vztahu určení úroků z prodlení je sporována. Přičemž soud k povaze nároku žalobce odkazuje na výše uvedené, kdy se nejedná o náhradu škody.

Taktéž v rozsahu nároku uplatněných nákladů řízení ve výši 50.680,- Kč žalovaný ve výroku rozhodnutí nijak neuvedl, pouze shledal nárok žalobce za nedůvodný v odůvodnění rozhodnutí. Vzhledem k tomu, že žalovaný rozhodl dne 27.1.2009 rozhodnutím č.j. PPR-2221-29/ČJ-2008 o nepřiznání náhrady nákladů v požadované výši 50.640,- Kč, lze žalobou napadené rozhodnutí vnímat jako částečné rozhodnutí (o části nároku žalobce), aniž by bylo žalobci bylo odepráno právo na spravedlivý proces ve smyslu rozhodnutí o celém předmětu jím uplatněného nároku. Následně vydaným rozhodnutím č.j. PPR-2221-26/ČJ-2008 tak byla zhojena případná vada žalobou napadeného rozhodnutí žalovaného, a proto v této části není žaloba důvodná.

Žalobcem uvedené nové žalobní body dle podání ze dne 17.3.2009 byly učiněny po lhůtě dle § 196 odst. 1 služebního zákona č. 361/2003 Sb., proto k nim soud v souladu s § 72 odst. 4, 75 odst. 2 s.ř.s. nepřihlédl. Doplněné tvrzení o zdanění uhrazeného plnění však soud považoval za přípustné doplnění žalobního bodu o nezaplacení doplatku, jež však i nadále pro svou obecnost nenaplnil požadavek § 71 odst. 1 písm. d) s.ř.s.

Vzhledem k výše uvedené nepřezkoumatelnosti odůvodnění a výroku rozhodnutí soud napadené rozhodnutí dle § 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s. zrušil bez nařízení jednání pro nepřezkoumatelnost spočívající v neuvedení důvodů rozhodnutí a neurčitosti části výroku o úrocích. Jelikož danou vadou trpí jak rozhodnutí policejního prezidenta tak i ředitele Policie ČR, správy hl.m. Prahy ze dne 6.3.2006, č. 3081/2006, soud dle § 78 odst. 3 s.ř.s. zrušil i rozhodnutí správního orgánu I. st. Vzhledem k obtížnosti skutkového zjištění soud považuje za vhodné, aby vyjasnění skutkového stavu bylo podrobeno dvoustupňovému správnímu řízení. V souladu s § 180 odst. 1 zákona o služebním poměru je služební funkcionář povinen zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro jeho rozhodnutí, a za tím účelem si opatřit potřebné podklady pro rozhodnutí. Takovým podkladem však není výlučně souhrnná zpráva příslušné složky Policie ČR. Důkazní břemeno však není prvotně na účastníkovi. Dále musí služební funkcionář umožnit žalobci se k podkladům vyjádřit, čímž bude vyjasněn okruh sporné doby výkonu služby. V odůvodnění rozhodnutí musí služební funkcionář rozsáhle specifikovat, na základě jakých podkladů učinil konkrétní zjištění o době výkonu služby a vypořádat se s námitkami žalobce a také mimo jiné uvést, na základě jaké úvahy určil rozhodnou dobu pro výpočet služebního příjmu žalobce určenou prvním uplatněním nároku žalobce a o jakou právní úpravu opřel nárok žalobce na úroky z prodlení.

V souladu s ustanovením § 60 odst. 1 věta první s. ř. s. soud přiznal žalobci, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení, jež spočívají v zaplaceném soudním poplatku 2.000,-Kč

P o u č e n í : Proti rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 22.2.2013

JUDr. Ing. Viera Horčicová, v.r.
předsedkyně senátu